

תת"ע 7903/10-14 - מדינת ישראל נגד אלברטו מורציאנו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7903-10-14 מדינת ישראל נ' מורציאנו
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלברטו מורציאנו

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 2.9.14, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 27.1.15, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד המתנדב רוני שמאי, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 2.9.14, בסמוך לשעה 17:40, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב ארלוזורוב, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לצומת עם רחוב תש"ח, נצפה על ידי עד התביעה כאשר הוא אוחז את טלפון נייד בידו הימנית. העד החל בנסיעה אחרי רכב הנאשם ובצומת הרחובות ארלוזורוב - אבן גבירול (בטעות נרשם בדו"ח דיזינגוף והעד תיקן זאת בעדותו בבית המשפט, אך הדבר נשמט מהפרוטוקול), עצר לצדו והבחין כי הנאשם עדיין מחזיק את הטלפון הנייד בידו.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "רק הסתכלתי מה השעה, יש לי דיבורית באוטו ולא דיברתי בטלפון".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך את הטלפון הנייד אחז בידו רק כאשר עמד בגין אור אדום ברמזור, בצומת הרחובות וייצמן-ארלוזורוב ושוב בצומת ארלוזורוב - אבן גבירול וזאת על מנת לבדוק מה השעה, כיוון שהיה לחוץ.

לטענתו, היה עמו נוסע שיכול היה לתמוך בגרסתו, אך נבצר ממנו להגיע לעדות בבית המשפט. לשיטת הנאשם, אין איסור לאחוז בטלפון נייד בעת עצירה בגין אור אדום ברמזור.

הנאשם נחקר והשיב כי יש ברכבו שעון בלוח המכוונים, אך באופן אינסטינקטיבי, בחר להרים את הטלפון הנייד ולהביט בו.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמים ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין מקום עמידתו, תיאר את האופן בו אחז הנאשם במכשיר הטלפון, שתואם את האופן בו תיאר הנאשם את אחיזת הטלפון הנייד והבחין בנאשם לאורך כשרת דרך נהג כאשר הטלפון הנייד בידו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן הנאשם נמנע מלחקור את העד בהקשר לעובדות המהותיות של העבירה, אף שהוסברה לו חשיבות החקירה הנגדית.

3. הנאשם מודה למעשה כי אחז בטלפון הנייד, אך טוען כי עשה כן רק כאשר עצר את הרכב. טענה זו לא עשתה עלי רושם אמין ואני מעדיפה, ללא היסוס, את גרסת עד התביעה, לפיה, הבחין ברכב הנאשם חולף על פניו, בנסיעה, כאשר הנאשם אחז בידו בטלפון הנייד. בדבריו לעד במעמד רישום הדו"ח, הודה הנאשם כי אחז את הטלפון בידו ולא טען כי עשה כן כאשר הרכב היה בעצירה וטענה זו עלתה לראשונה רק בדיון ההוכחות, אפילו לא במועד ההקראה, שם טען הנאשם: "זה לא נכון בכלל, יש לי דיבורית ברכב". בנסיבות אלה, לא אוכל לייחס משקל ממשי לגרסה זו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששכנתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ז' אדר תשע"ה, 26 פברואר 2015, במעמד הצדדים